

Vi må i denne og i andre sager af samme karakter spørge os selv: Ville vi selv i samme situation og på grundlag af de råd og de oplysninger, som forelå, have handlet anderledes? Og kan det bebrejdes ministeren, at han eller hun ikke gjorde det?

Jeg skal derfor ikke på dette afgørende punkt forlænge debatten yderligere. Det forekommer mig, at holdningerne og håndteringen er trukket op og klargjort.

Jeg har blot et håb om, at alle partier i morgen kan mødes i Statsministeriet kl. 10.30, og at vi dernæst kan tage fat på det, som jeg føler er i fuld overensstemmelse med det, som vi besluttede sidste år, og som er den eneste naturlige, fair og ordentlige måde at komme videre på, nemlig at bede et folketingsudvalg om at påtage sig at få klarlagt, om der er et politisk ansvar at gøre gældende, og at sige til tjenestemændene, at de danske tjenestemænd og embedsværk, der har været involverede i disse beslutninger, kan være fuldstændig sikre på, at den måde, den pågældende gruppe af tjenestemænd måtte blive behandlet på, foregår på retligt korrekt måde.

Det vil sige, at regeringen nu vurderer, om der er grundlag for en tjenestemandsundersøgelse. Og er der det, vil det selvfølgelig ske efter tjenestemandens faste og helt entydige retsprincipper, præcis som bl.a. Jurist- og Økonomforbundet peger på, og som andre har peget på.

Dermed må jeg også sige til fru Pernille Sams, som var inde på, om jeg holdt ord eller ej: Læs venligst, hvad en af fru Pernille Sams' partifæller selv sagde, i Folketingstidendes referat fra den pågældende debat, som hr. Peter Duetoft med rette også fremdrog! Der vil man kunne læse, hvad det var, der blev besluttet i enighed sidste år. Jeg skal ikke bruge tid på at gentage det referat, som flere har været inde på.

Jeg vil derfor slutte med for det første at takke for de mange ordførerindlæg, hvor man har fastholdt den linje, jeg her har været inde på. Dernæst vil jeg takke fru Elisabeth Arnold for en både nøgtern og nuanceret beskrivelse af forløbet. Endelig vil jeg takke for de indlæg fra SF, der har været. Jeg skal ikke tage stilling til, hvad SF og andre partier vil lægge vægt på i den sidste fase, når beretningen skal skrives, men jeg respekterer de partier, der har sagt, at der må være et ordentligt grundlag til belysning af tingene, før vi tager stilling. Derfor vil jeg også give udtryk for min anerkendelse over for både SF, Enhedslisten, Det Radikale Venstre og CD og naturligvis også over for mit eget partis repræsentant, fru Pia Gjellerup.

Tingene skal gå ordentligt til; det er der hverken noget nyt i eller noget gammelt i – og det kan ikke nytte, at hr. Uffe Ellemann-Jensen gang på gang prøver at referere til historiske begivenheder, som har noget med min person at gøre; det slipper han simpelt hen ikke godt fra – nej, det nye ville være at se Venstres formand i spidsen for en sådan standret i dag, som dette Folketing aldrig før har kastet sig ud i. Det ville være en nydannelse, men det tror jeg egentlig ved nærmere eftertanke ikke at hr. Uffe Ellemann-Jensens parti og alt det, partiet Venstre trods alt historisk står for, ville være tjent med. Jeg er det i hvert fald ikke, og det er regeringens klare holdning, at tingene skal undersøges, og at der dernæst kan drages konklusioner.

Uffe Ellemann-Jensen (V):

En minister skal kunne træffe beslutninger. Jeg tror, det var hr. Peter Duetoft, der på et tidspunkt sagde det, og det er jo rigtigt. En minister skal altid kunne træffe en beslutning – ofte under vanskelige vilkår.

Det er jo sådan set heller ikke det, der er nogen der bebrejder ministeren så stærkt i denne sag, men at han efterfølgende har forsøgt at tilsløre sine handlinger over for Folketinget. Det er det, der er kernen i det hele. Jeg husker selv fra over 10 års ministeransvar, hvordan der har været mange situationer, hvor jeg har været ude på den tynde is eller længere ude, og hvor det mange gange egentlig er gået meget godt bagefter, når jeg åbent har forklaret, hvad der var bevæggrundene. Nå ja, det gav så et par næser en gang imellem, men værre blev det altså ikke.

Det er det at være åben og ærlig over for Folketinget, når man har været nødt til at træffe en beslutning, der er kernen i det. Det har man altså ikke været her. Og dér ville meget være vundet, hvis man kunne sige, at det var en minister, der havde det øverste objektive ansvar, også når det drejer sig om, hvorvidt Folketinget modtager urigtige oplysninger, og det har debatten i dag vist at selv Socialdemokratiet nu erkender. Folketinget har modtaget urigtige oplysninger, og det er ministerens ansvar! Derfor ville det have klædt regeringen og specielt dens skatteminister, hvis man havde gjort som i sin tid hr. Anders Fogh Rasmussen, der selv valgte at drage konsekvensen af det.

Men det viser sig altså, at der gælder én moralsk målestok, når det gælder os andre, og en anden moralsk målestok, når det gælder socialdemokratiske ministre. Det har debatten i dag også vist.